

SENTÈNCIA 2000-37 DE 18 DE SETEMBRE DE 2000

**CASS. INVALIDESA PER ACCIDENT DE TREBALL.
Determinació del grau d'invalidesa. Element professional.
Càrrega de la prova. La incapacitat per desenvolupar tot tipus de
treball implica la pèrdua total de retribucions.**

Ponent : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

ANTECEDENTS DE FET

1r.- La sentència de 29 d'octubre de 1999 de la Secció Administrativa de la Batllia, a la qual es fa expressa referència quant a l'exposició de fets i les al·legacions de les parts, va estimar parcialment la demanda formulada pel Sr. A.A.C. contra la Caixa Andorrana de Seguretat Social i va declarar que l'agent té dret a que li sigui reconegut un grau d'I.P.P. del 36%, derivada de l'accident de treball que va patir el 5 de juny de 1996.

2n.- La Caixa Andorrana de Seguretat Social va interposar recurs d'apel·lació el 18 de novembre de 1999, que fou formalitzat davant d'aquest Tribunal Superior de Justícia el 14 de gener de 2000. La impugnació es concreta en la determinació de l'element objectiu, és a dir, en el grau de minva de la integritat corporal que ha patit l'agent, que la C.A.S.S. considera que ha de ser fixat en un 25% i, aplicant la regla de Balthazar com a conseqüència de que l'interessat ja havia patit un accident anterior, en un definitiu 22'50%.

3r.- L'assegurat va formular igualment recurs d'apel·lació en data 23 de novembre de 1999, el qual formalitzà davant d'aquesta Sala el 21 de gener de 2000. Es discuteix en aquest recurs el fet que el Tribunal *a quo* no ha pres en consideració l'element professional, malgrat que l'interessat no s'ha pogut reincorporar al seu treball habitual ni a cap d'altre.

4t.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els corresponents escrits, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- *Quant al recurs interposat per la C.A.S.S.*

La mera comparació del dictamen pericial que es va dur a terme en la primera instància d'aquest procés amb l'informe elaborat per l'assessoria mèdica de la Caixa Andorrana de Seguretat Social (foli 65 de les actuacions) permet apreciar que ambdós són substancialment coincidents en la determinació i qualificació de les seqüeles que pateix l'interessat, encara que només ho són parcialment quant a la valoració de les mateixes.

La discrepància es produeix bàsicament respecte del dèficit de mobilitat del turmell esquerre en bona posició, que l'assessoria mèdica de la C.A.S.S. valora (pàgina 109 del barem de Padovani) en un 15%, mentre que els perits judicials ho fan en un 30%, ja que es produeix també una disminució de la mobilitat de les altres articulacions del peu (les 4 últimes tarso-metatarsiques), la qual cosa mereix una valoració entre un 20 i un 35%, segons el mateix apartat del barem. Ja que no es discuteix la efectiva concurrència d'aquesta darrera circumstància, és a dir, la rigidesa del turmell junt amb la pèrdua de la mobilitat d'altres articulacions del peu, s'ha de considerar plenament encertada la valoració que realitzen els perits judicials.

La C.A.S.S. discuteix sobretot que es valori de manera independent (amb un 10%) la mobilització dolorosa del turmell, sense alteracions tròfiques ni alteracions neurològiques importants, ja que considera que aquesta seqüela es troba inclosa en l'anterior. Aquesta afirmació oblida, però, que és la pròpia assessoria mèdica de l'entitat parapública la que ha valorat separatament ambdues patologies, atribuint també a la manca de força amb dolor sense alteracions tròfiques un 10% d'I.P.P., d'acord amb el mateix apartat del barem que han utilitzat els perits (pàgina 166). A més, no es pot oblidar que les seqüeles nervioses de l'accident s'han de valorar apart de les que afecten la mobilitat, com es desprèn de la pàgina 112 del barem, que encertadament invoca la sentència apel·lada.

En conseqüència, s'ha de desestimar íntegrament el recurs d'apel·lació que formula la Caixa Andorrana de Seguretat Social.

Tercer.- Quant al recurs que interposa l'assegurat.

Segons han declarat les sentències d'aquesta Sala n.ºs. 96-35, de 6 de setembre de 1996, 96-46, de 20 de novembre del mateix any, 97-09, de 28 de febrer de 1997, i 97-31, de 14 de juliol de 1997, “l'element professional es valora en funció de la pèrdua d'emoluments que sofreix l'assegurat, comparant el sou percebut al reincorporar-se al treball amb el que percebia abans de produir-se l'accident i la valoració d'aquests elements requereix una activitat probatòria mínima”.

De la mateixa manera, les sentències 96-46, de 20 de novembre de 1996, i 97-09, ja esmentada, declaren que “l'aportació a l'expedient administratiu o a les actuacions judicials dels elements de fet en que se sustenta l'element professional correspon, en principi, a l'assegurat”, ja que és aquest qui realment pot acreditar aquesta circumstància. Igualment, la sentència 98-38, de 21 de setembre de 1998, afegeix que l'interessat “segons un principi clàssic de contenciós administratiu, ha d'aportar els

elements precisos que li permetin justificar la seva pròpia avaluació en la pèrdua d'emoluments”.

Tanmateix, aquesta regla general té una excepció, que igualment ha recollit la jurisprudència d'aquesta Sala, que es dona quan els propis informes mèdics permeten apreciar que la patologia que pateix l'interessat li ha impedit reprendre la seva activitat laboral. És importat assenyalar que, a diferència del que succeeix en la invalidesa-malaltia, en que l'atribució del grup II requereix trobar-se incapacitat per a qualsevol tipus d'activitat, l'element professional de la invalidesa-accident de treball deriva de la pèrdua concreta d'emoluments que experimenta l'interessat com a conseqüència de l'accident que ha patit.

En el cas que ara s'examina, els perits mèdics posen expressament de manifest que l'interessat no va poder, com a conseqüència de l'accident, reprendre el seu treball anterior en el sector de la construcció ni cap altre, de manera que procedeix tenir en compte l'element professional, i en aquest punt s'ha d'estimar el recurs d'apel·lació que formula la part agent, si bé el grau d'I.P.P. s'ha de fixar en un 43%, que resulta d'incrementar la tarifa objectiva (36%) en un 20%, d'acord amb l'article 6 del Reglament d'aplicació nº 18.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

1r.- Desestimar el recurs d'apel·lació que formula la representació de la Caixa Andorrana de Seguretat Social.

2n.- Estimar substancialment el recurs d'apel·lació que formula el Sr. A.A.C. i, en conseqüència, revocar l'apartat tercer de la part dispositiva de la sentència apel·lada i declarar que l'agent té dret a que li sigui reconegut un grau d'I.P.P. del 43%, derivat de l'accident de treball que va patir el 5 de juny de 1996.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.